

ДЕРЖАВНА РЕГУЛЯТОРНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

вул. Арсенальна, 9/11 м. Київ 01011

тел. (044) 254-56-73, факс 254-43-93

e-mail: inform@dkrp.gov.ua

від _____ № _____

**Володимирівська сільська рада
Знам'янського району
Кіровоградської області**

вул. Центральна, 2, с. Володимирівка,
Знам'янський район,
Кіровоградська область, 27452

*Пропозиції щодо удосконалення
проектів регуляторних актів*

Державна регуляторна служба України відповідно до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (далі – Закон) та постанови Кабінету Міністрів України від 23.09.2014 № 634 «Про порядок підготовки пропозицій щодо удосконалення проектів регуляторних актів, які розробляються органами місцевого самоврядування» розглянула проекти рішень Володимирівської сільської ради Знам'янського району Кіровоградської області «Про встановлення ставок єдиного податку для суб'єктів підприємницької діяльності» (Проект 1), «Про встановлення ставок земельного податку на 2018 рік» (Проект 2) (разом – проекти рішень) та документи, що надані до них листом Володимирівської сільської ради Знам'янського району Кіровоградської області від 16.06.2017 № 167.

За результатами проведеного аналізу проектів рішень, експертних висновків постійної комісії Володимирівської сільської ради з питань реалізації державної регуляторної політики на території Володимирівської сільської ради щодо їх регуляторного впливу та аналізів регуляторного впливу до цих проектів на відповідність вимогам статті 4 Закону встановлено наступне.

Щодо проектів рішень в цілому

1. Проектами рішень на території Володимирівської сільської ради встановлюються ставки місцевих податків, передбачені статтею 10 Податкового кодексу України (далі – ПКУ).

Пунктами 10.2. та 10.3. статті 10 ПКУ встановлено, що місцеві ради в межах повноважень, визначених ПКУ, та відповідно до його вимог, обов'язково устанавлюють єдиний податок і податок на майно (в частині транспортного податку та плати за землю), а також вирішують питання щодо встановлення податку на майно в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, збору за місця для паркування транспортних засобів, туристичного збору.

Державна регуляторна служба України
ВІХ №7735/0/20-17 від 07.09.2017

Згідно з пунктом 12.3. статті 12 ПКУ, сільські ради в межах своїх повноважень приймають рішення про встановлення місцевих податків та зборів, а їх встановлення здійснюється у порядку, визначеному ПКУ.

Підпунктом 12.3.2. пункту 12.3. статті 12 ПКУ визначено, що при прийнятті рішення про встановлення місцевих податків та зборів обов'язково визначаються об'єкт оподаткування, платник податків і зборів, розмір ставки, податковий період та інші обов'язкові елементи, визначенні статтею 7 ПКУ, з дотриманням критеріїв, встановлених розділом XII ПКУ для відповідного місцевого податку чи збору.

Однак, не всі обов'язкові елементи податків, що передбачені вимогами статті 7 ПКУ, визначені проектами рішень. Так, у Проекті 2 відсутні такі обов'язкові елементи, як: порядок сплати податку та строк та порядок подання звітності про обчислення і сплату податку.

Разом з тим, у проектах рішень наявні елементи що не є обов'язковими елементами та визначаються виключно Податковим кодексом України (Проект 1 – особливості справляння єдиного податку, відповідальність платника єдиного податку).

З огляду на вищевказане, пропонуємо виключити пункти 10 та 11 з додатку 1 до Проекту 1, а додаток 2 до Проекту 2 доповнити відсутніми елементами або зробити посилання на конкретні положення ПКУ (абзаци, пункти, частини, статті та розділи), якими вони встановлені.

2. Назви проектів рішень потребують редакційних правок у частині доповнення назвою сільської ради, на території якої встановлюються місцеві податки, а назва Проекту 1 – також доповнення роком, в якому буде справлятися податок (на 2018 рік).

3. Пунктом 4 Проекту 1 та пунктом 4 Проекту 2 секретарю та виконавчому апарату сільської ради доручено оприлюднити рішення та інформаційному стенді (дошці оголошень) сільської ради та на офіційному веб-сайті сільської ради.

Однак, відповідно до статті 12 Закону, регуляторні акти, прийняті органами та посадовими особами місцевого самоврядування, офіційно оприлюднюються в друкованих засобах масової інформації відповідних рад, а у разі їх відсутності - у місцевих друкованих засобах масової інформації, визначених цими органами та посадовими особами, не пізніш як у десятиденний строк після їх прийняття та підписання.

Враховуючи вищезазначене пропонуємо забезпечити оприлюднення прийнятих Проектів 1 та 2 відповідно до вимог Закону.

Щодо Проекту 1

Проектом 1 встановлюється єдиний податок для суб'єктів господарювання, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності. Додатком 1 до Проекту 1 затверджується Положення про єдиний податок на території Володимирівської сільської ради, в якому визначаються деякі обов'язкові елементи податку, а саме: платники податку, об'єкт оподаткування, порядок визначення доходів та їх склад, ставки податку, порядок обчислення податку, податковий період, строки та порядок сплати податку, строк та порядок

подання звітності про обчислення і сплату податку, особливості справляння єдиного податку, відповідальність платника єдиного податку.

1. Підпунктом 5.1. пункту 5 додатку 1 до Проекту 1 визначено, що ставки єдиного податку для платників першої – другої груп встановлюються у відсотках (фіксовані ставки) до розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року (далі у цьому Порядку – мінімальна заробітна плата), та третьої групи – у відсотках до доходу (відсоткові ставки).

Підпунктом 5.2.1. пункту 5 додатку 1 до Проекту 1 для першої групи платників єдиного податку, визначеної ПКУ, ставка податку встановлюється у розмірі 10 % від прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року.

Відповідно до пункту 293.1. статті 293 ПКУ, ставки єдиного податку для платників першої групи встановлюються у відсотках (фіксовані ставки) до розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року (далі у цій главі - прожитковий мінімум), другої групи - у відсотках (фіксовані ставки) до розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року (далі у цій главі - мінімальна заробітна плата), третьої групи - у відсотках до доходу (відсоткові ставки).

Враховуючи вищезазначене, пропонуємо узгодити між собою підпункти 5.1. і 5.2.1. пункту 5 додатку 1 до Проекту 1 та привести їх у відповідність до вимог пункту 293.1. статті 293 ПКУ в частині встановлення ставки єдиного податку для платників першої групи у відсотках до розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року.

2. Додатком 1 до Проекту 1 встановлюються ставки податку для платників єдиного податку третьої групи (підпункти 5.3.-5.5. пункту 5), визначаються обов'язкові елементи такого податку (зокрема, підпункти 3), 4) підпункту 1.1 пункту 1; пункт 4; підпункт 3) підпункту 6.4. пункту 6; підпункт 8.3. пункту 8; підпункти 9.3, 9.5.3 пункту 9; підпункти 7.1, 8.4, 9.1 – у частині платників податку третьої групи).

Ставки податку для платників єдиного податку третьої та четвертої груп встановлено ПКУ та не потребують встановлення місцевими радами. Тому, пропонуємо виключити зазначені пункти та підпункти з додатку 1 до Проекту 1.

Щодо Проекту 2

Проектом 2 встановлюється земельний податок. Додатком 2 затверджується Положення про земельний податок, в якому визначаються деякі обов'язкові елементи податку, а саме: платники податку, об'єкт та база оподаткування, ставки податку, пільги щодо сплати податку для фізичних та юридичних осіб, земельні ділянки, які не підлягають оподаткуванню земельним податком, особливості оподаткування платою за землю податковий період, порядок обчислення та строк сплати за землю.

1. Пунктом 4 додатку 2 до Проекту 2 визначається база оподаткування земельним податком.

Однак, підпунктом 4.1. даного пункту визначено оподаткування земельним податком земельних ділянок лісгосподарського призначення (незалежно від місця розташування); підпунктом 4.2. – ставка податку за земельні ділянки, нормативно грошову оцінку яких проведено (незалежно від місцезнаходження); пунктом 4.3. – ставки земельного податку за земельні ділянки, розташовані за межами населених пунктів, нормативну грошову оцінку яких не проведено.

Враховуючи, що в одному пункті додатку 2 до Проекту 2 визначаються два різні елементи податку (база оподаткування та ставки), пропонуємо визначити ставки податку окремим пунктом додатку 2 Проекту 2 або додатком 3 до Проекту 2.

Підпунктом 4.1. пункту 4 додатку 2 до Проекту 2 встановлено, що ставки податку за один гектар нелісових земель, які надані у встановленому порядку та використовуються для потреб лісового господарства, встановлюються відповідно до статті 274 ПКУ.

Зазначеною статтею ПКУ встановлюються межі податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено, у рамках яких органи місцевого самоврядування встановлюють фіксовані ставки земельного податку.

Таким чином, посилення на 274 статтю ПКУ не відповідає вимогам ПКУ, а також є неоднозначними для трактування особами, які будуть виконувати вимоги цього регуляторного акта.

Підпунктом 4.2. пункту 4 додатку 2 до Проекту 2 визначено, що ставка земельного податку, за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено (незалежно від місця знаходження) встановлюється відповідно до додатку 1 до даного рішення.

Однак, вказаним додатком затверджується розрахунок грошової оцінки земельних ділянок по селам Володимирівської сільської ради (Володимирівка, Сабліно, Новороманівка), в якому використовується коефіцієнт індексації нормативної грошової оцінки станом на 01 січня 2017 року.

Разом з тим, відповідно до пункту 289.3. статті 289 ПКУ, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації **не пізніше 15 січня поточного року забезпечують інформування** центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику, і власників землі та землекористувачів **про щорічну індексацію нормативної грошової оцінки земель**.

Крім того, відповідно до статті 274 ПКУ, ставка податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено, встановлюється у відсотках від їх нормативної грошової оцінки, а саме:

у розмірі не більше 3 відсотків, для земель загального користування - не більше 1 відсотка, а для сільськогосподарських угідь - не менше 0,3 відсотка та не більше 1 відсотка (пункт 274.1. статті 274 ПКУ);

за земельні ділянки, які перебувають у постійному користуванні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форми власності) - не більше 12 відсотків (пункт 274.2. статті 274 ПКУ).

Таким чином, здійснення у Проекті 2 розрахунку грошової оцінки земельних ділянок не відповідає вимогам ПКУ та доводить до платників земельного податку некоректну інформацію.

Також, підпунктом 4.3. пункту 4 додатку 2 до Проекту 2 визначено, що ставка земельного податку, за земельні ділянки, розташовані за межами населених пунктів, нормативну грошову оцінку яких не проведено, встановлюється відповідно до додатку 2 до даного рішення. Проте додатком 2 до Проекту 2 затверджується Положення про земельний податок.

Враховуючи вищезазначене, пропонуємо:

- виключити з Проекту 2 додаток 1;
- визначити окремим пунктом додатку 2 (або окремим додатком) до Проекту 2 з урахуванням норм статей 274 та 277 ПКУ: фіксовані ставки у відсотках від нормативної грошової оцінки для земельних ділянок, нормативну грошову оцінку яких проведено (незалежно від місця знаходження), у тому числі за нелісові землі, які надані у встановленому порядку та використовуються для потреб лісового господарства; фіксовані ставки у відсотках від нормативної грошової оцінки землі площі ріллі по Кіровоградській області за земельні ділянки, розташовані за межами населених пунктів, нормативну грошову оцінку яких не проведено.

2. У таблиці додатку 1 до Проекту 2 визначаються категорії земельної ділянки, серед яких: «землі комерційного використання»; «інші відкриті землі»; «сільськогосподарські землі, в т.ч. виробничі будівлі та двори».

Відповідно до статті 19 Земельного кодексу України, землі України за основним цільовим призначенням поділяються на такі категорії:

- а) землі сільськогосподарського призначення;
- б) землі житлової та громадської забудови;
- в) землі природно-заповідного та іншого природоохоронного призначення;
- г) землі оздоровчого призначення;
- ґ) землі рекреаційного призначення;
- д) землі історико-культурного призначення;
- е) землі лісгосподарського призначення;
- є) землі водного фонду;
- ж) землі промисловості, транспорту, зв'язку, енергетики, оборони та іншого призначення.

Відповідно до пункту 2 статті 22 Земельного кодексу України, до земель сільськогосподарського призначення належать:

- а) сільськогосподарські угіддя (рілля, багаторічні насадження, сіножаті, пасовища та перелоги);
- б) несільськогосподарські угіддя.

До земель промисловості належать землі, надані для розміщення та експлуатації основних, підсобних і допоміжних будівель та споруд промислових, гірничодобувних, транспортних та інших підприємств, їх під'їзних шляхів, інженерних мереж, адміністративно-побутових будівель, інших споруд (пункт 1 статті 66 Земельного кодексу України).

До земель зв'язку належать земельні ділянки, надані під повітряні і кабельні телефонно-телеграфні лінії та супутникові засоби зв'язку (пункт 1 статті 75 Земельного кодексу України).

Відповідно до підпункту а) пункту 4 статті 83 Земельного кодексу України, до земель загального користування населених пунктів віднесено майдани, вулиці, проїзди, шляхи, набережні, пляжі, парки, сквери, бульвари, кладовища, місця знешкодження та утилізації відходів тощо.

Отже, пропонуємо при визначенні фіксованих ставок земельного податку керуватися визначенням категорій земель згідно з вимогами Земельного кодексу України, а категорію «землі комерційного призначення» замінити на «земельні ділянки, які перебувають у постійному користуванні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форми власності)», визначивши їх ставки відповідно до пункту 274.2. статті 274 ПКУ.

3. Відповідно до підпункту 14.1.147. пункту 14.1. статті 14 ПКУ, плата за землю – обов'язковий платіж у складі податку на майно, що справляється у формі земельного податку або орендної плати за земельні ділянки державної і комунальної власності.

Пунктом 288.1. статті 288 ПКУ визначено, що підставою для нарахування орендної плати за земельну ділянку є договір оренди такої земельної ділянки.

Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, які укладають договори оренди землі, повинні до 1 лютого подавати контролюючому органу за місцезнаходженням земельної ділянки переліки орендарів, з якими укладено договори оренди землі на поточний рік, та інформувати відповідний контролюючий орган про укладення нових, внесення змін до існуючих договорів оренди землі та їх розірвання до 1 числа місяця, що настає за місяцем, у якому відбулися зазначені зміни.

Згідно з вимогами пункту 288.4. цієї ж статті, розмір та умови внесення орендної плати встановлюються у договорі оренди між орендодавцем (власником) і орендарем. У свою чергу, пунктом 288.5. статті 288 ПКУ визначаються межі розміру річної суми платежу з орендної плати.

Отже, пропонуємо у назвах пунктів 7, 8, 9 додатку 2 до Проекту 2 слова «плата за землю» замінити на слова «земельний податок» у відповідному відмінку.

4. Звертаємо увагу, що відповідно до підпункту 14.1.130. пункту 14.1. статті 14 ПКУ, одиниця площі оподаткованої земельної ділянки:

- у межах населеного пункту - 1 (один) метр квадратний (кв. метр);
- за межами населеного пункту - 1 (один) гектар (га).

У зв'язку з чим, пропонуємо у Проекті 2 зазначити одиницю виміру оподаткованої площі земельної ділянки в залежності від її місцезнаходження.

5. Підпункти 5.1. та 5.2. пункту 5 додатку 2 до Проекту 2, якими встановлено перелік юридичних та фізичних осіб, що звільняються від сплати земельного податку, доцільно привести у відповідність до вимог статей 281, 282 ПКУ, якими встановлено вичерпний перелік фізичних та юридичних осіб, що звільняються від сплати податку.

Таким чином, проекти рішень потребують доопрацювання з метою приведення їх у відповідність до вимог Податкового кодексу України.

Враховуючи вищевикладене, проекти рішень не узгоджуються з вимогами статті 4 Закону, зокрема з принципом адекватності – відповідність форм та рівня державного регулювання господарських відносин потребі у вирішенні існуючої проблеми та ринковим вимогам з урахуванням усіх прийнятних альтернатив.

Щодо аналізу регуляторного впливу до проектів рішень в цілому

Аналізи регуляторного впливу до проектів рішень (далі - АРВ 1, АРВ 2) не повною мірою відповідають вимогам Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2004 № 308 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта» зі змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 16.12.2015 № 1151 (далі – Методика).

Так, у розділах I АРВ до проектів рішень «Визначення проблеми» згідно з вимогами Методики розробник повинен чітко визначити проблеми, яку пропонується розв'язати шляхом державного регулювання, визначити причини її виникнення, оцінити важливість зазначених проблем, зокрема навести дані у кількісному (грошовому) вимірі, що доводять факт існування проблеми і характеризують її масштаб, визначити основні групи, на які вона справляє вплив.

Водночас, у розділах I АРВ до проектів рішень розробником не визначено проблем (надано опис повноважень органів місцевого самоврядування), які передбачається розв'язати шляхом державного регулювання, не наведено даних у грошовому вимірі (числовій формі), які б обґрунтовували їх наявність, масштаб та важливість, а також не охарактеризовано та не оцінено сфери, на яких проблеми мають найбільший негативний вплив.

Таким чином, відсутність в АРВ визначених проблем ставить під сумнів необхідність запровадження владного регулювання.

Зазначене не відповідає вимогам статті 4 Закону, зокрема принципу доцільності – обґрунтована необхідність державного регулювання господарських відносин з метою вирішення існуючої проблеми.

У зв'язку з відсутністю проблем неможливо визначити правильність та доцільність встановлених у розділах II АРВ цілей, їх співвідношення з проблемами громади.

У розділах III АРВ до проектів рішень при визначенні альтернативних способів досягнення цілей не зазначено та не проведено порівняння вигод та витрат держави, населення та суб'єктів господарювання від застосування кожного з них у кількісному (грошовому) виразі. Під час проведення оцінки впливу на сферу інтересів суб'єктів господарювання розробником не наведено розрахунків їх витрат, яких вони зазнають як внаслідок впровадження проекту рішення (при сплаті місцевих податків та зборів), так і внаслідок застосування альтернативних способів досягнення цілей.

Окрім зазначеного, розробником не наведено алгоритм визначення запропонованих проектами рішень розмірів ставок податків.

У зв'язку з відсутністю всіх необхідних числових даних та розрахунків витрат, які понесуть суб'єкти господарювання в результаті прийняття проектів регуляторних актів, розробником не доведено, що існуючі регулювання не вирішують проблему та потребують вдосконалення, а також не обґрунтовано, що запропоновані розміри ставок, які передбачається затвердити проектами рішень, є найбільш оптимальними для досягнення встановлених цілей.

Беручи до уваги те, що розробка проектів рішень спрямована, зокрема на збільшення обсягу надходжень до місцевого бюджету, відсутність належних розрахунків витрат суб'єктів господарювання не дозволяє зробити висновок щодо забезпечення балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, а також об'єктивно оцінити, наскільки обраний розробником спосіб державного втручання відповідає проблемам, що потребують врегулювання, та наскільки його застосування буде ефективним для їх вирішення.

Таким чином, у зв'язку з неналежним опрацюванням вказаних розділів розробником не доведено вибір оптимального альтернативного способу, як передбачено вимогами розділу IV «Вибір найбільш оптимального альтернативного способу досягнення цілей» АРВ додатку 1 до Методики.

Вищезазначене не узгоджується з вимогами статті 4 Закону, зокрема з принципами збалансованості – забезпечення у регуляторній діяльності балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, та ефективності – забезпечення досягнення внаслідок дії регуляторного акта максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів.

Щодо АРВ 1

1. У таблиці оцінки впливу на сферу інтересів суб'єктів господарювання розділу III АРВ вказано, що зазначене регулювання поширюється на 17 суб'єктів малого та 2 суб'єкти мікропідприємництва.

У таблиці розділу 3 М-тесту визначено, що «прямі» витрати платників єдиного податку I групи щомісячно складуть 250 грн, II групи – 1000 грн., а сумарні «прямі» витрати за рік – 210 тис. грн.

Однак, відповідно до вимог чинного законодавства, «прямі» витрати СМП повинні скласти:

для першої групи:

1700 грн. (прожитковий мінімум станом на 01 грудня 2017 року) X 10% (ставка єдиного податку для I групи платників) X 12 (місяців на рік) X 2 СМП = 4 080 грн.

для другої групи:

3200 грн. (мінімальна заробітна плата) X 20% (ставка єдиного податку для II групи платників) X 12 (місяців на рік) X 17 СМП = 130 560 грн.

Разом: 4 080 + 130 560 = 134 640 грн.

Щодо АРВ 2

1. У розділі III АРВ 2 в описі Альтернативи 2 «Залишення існуючої на даний момент ситуації без змін» та в описі впливу на сферу інтересів держави по даній альтернативі зазначено, що по закінченню 2017 року рішення про встановлення плати за землю на території Володимирівської сільської ради має

бути скасоване як таке, що не пройшло регуляторну процедуру і не поширюється на подальші періоди. Платники плати за землю залишаються без нормативного акта.

Натомість, підпунктом 12.3.5. пункту 12.3. статті 12 ПКУ визначено, що якщо сільська, селищна, міська рада або рада об'єднаних територіальних громад, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, не прийняла рішення про встановлення відповідних місцевих податків і зборів, що є обов'язковими згідно з нормами цього ПКУ, то такі податки до прийняття рішення справляються виходячи з норм цього ПКУ із застосуванням їх мінімальних ставок, а плата за землю справляється із застосуванням ставок, які діяли до 31 грудня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування плати за землю.

Таким чином, при розгляді зазначеної альтернативи в АРВ 2 не враховані всі вимоги ПКУ, а, відповідно, некоректно оцінено її вплив на платників податку.

2. У таблиці оцінки впливу на сферу інтересів суб'єктів господарювання розділу III АРВ 2 вказано, що регулювання поширюється на 3 великих підприємства, питома вага групи у загальній кількості становить 100%.

Проте, у таблиці розрахунку витрат суб'єктів великого та середнього підприємництва відсутні числові показники.

Разом з тим, у таблиці розділу VIII АРВ 2 зазначено, що розмір надходжень до бюджету земельного податку з юридичних осіб становитиме 58701,29 грн. на рік.

3. У розділі VII АРВ 2 визначено, що регуляторний акт має строк дії до повторного відстеження (через один рік) з подальшим продовженням чи внесенням відповідних змін.

Дане твердження не відповідає вимогам підпункту 4.1.9. пункту 4.1. статті 4 ПКУ, а саме: принципу стабільності - зміни до будь-яких елементів податків та зборів не можуть вноситися пізніше як за шість місяців до початку нового бюджетного періоду, в якому будуть діяти нові правила та ставки. Податки та збори, їх ставки, а також податкові пільги не можуть змінюватися протягом бюджетного року.

Також, підпунктом 12.3.4. пункту 12.3. статті 12 ПКУ встановлено, що рішення про встановлення місцевих податків та зборів офіційно оприлюднюється відповідним органом місцевого самоврядування до 15 липня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування встановлюваних місцевих податків та зборів або змін (плановий період). В іншому разі норми відповідних рішень застосовуються не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим періодом.

Водночас, відповідно до припису частини 3 статті 27 Бюджетного кодексу України, подання, розгляд проектів рішень про встановлення місцевих податків та зборів, які впливають на показники бюджету (зменшують надходження бюджету та/або збільшують витрати бюджету), приймаються:

не пізніше 15 липня року, що передує плановому, вводяться в дію не раніше початку планового бюджетного періоду;

після 15 липня року, що передує плановому, вводяться в дію не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим.

На підставі запланованих надходжень органи місцевого самоврядування до 15 жовтня року, що передує плановому, формують бюджети на плановий бюджетний період з урахуванням особливостей передбачених Бюджетним Кодексом, та затверджуються до 25 грудня (включно) року, що передує плановому (статті 67-77 Бюджетного кодексу України).

Виходячи із норм пункту 5 статті 2 та частини першої статті 3 Бюджетного кодексу України, бюджетний період для всіх бюджетів, що складають бюджетну систему України (однією із складових якої є бюджети місцевого самоврядування), становить один календарний рік, що починається 1 січня кожного року і закінчується 31 грудня того ж року.

Тобто, органи місцевого самоврядування в рамках, визначених Бюджетним та Податковими кодексами України, мають до 15 липня кожного року прийняти та оприлюднити рішення про встановлення місцевих податків та зборів на наступний рік з визначенням обов'язкових елементів, встановлених положеннями ПКУ для відповідного місцевого податку чи збору.

Таким чином, розділ VIII АРВ 2 має норми, що не відповідають вимогам ПКУ.

Зазначене ставить під сумнів правильність даних та розрахунків в АРВ до проектів рішень. Крім того, некоректне визначення показників результативності регуляторних актів не дозволить у подальшому правильно оцінити досягнення цілей, а, відповідно, встановити ефективні ставки податків на наступні бюджетні роки.

Підсумовуючи вищенаведене, пропонуємо привести проекти рішень Володимирівської сільської ради Знам'янського району Кіровоградської області «Про встановлення ставок єдиного податку для суб'єктів підприємницької діяльності», «Про встановлення ставок земельного податку на 2018 рік» у відповідність до вимог чинного законодавства України згідно з наданими пропозиціями, а їх аналізи регуляторного впливу – у відповідність до вимог Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2014 № 308 зі змінами від 16.12.2015 № 1151, з метою всебічного обґрунтування необхідності впровадження даних регуляторних актів та відповідності їх принципам державної регуляторної політики.

Про результати розгляду цього листа просимо поінформувати Державну регуляторну службу України у встановленому законодавством порядку.

**В.о. Голови Державної
регуляторної служби України**

О.М. Мірошніченко